

Пам'ятайте
про
Україну!

СВОБОДА
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

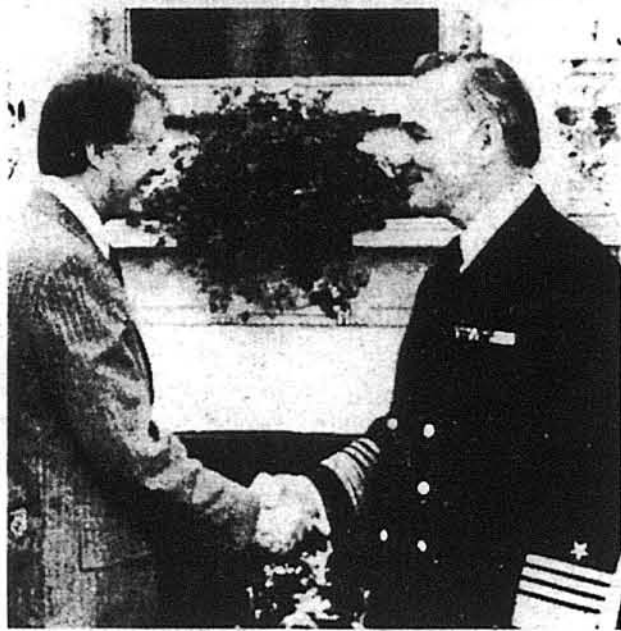
СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY

Редкація і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью-Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

PIK LXXXIV. Ч. 31. ДЖЕРЗІ СІТІ і НЬЮ ЙОРКУ, СЕРЕДА, 9-го ЛЮТОГО 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 9, 1977 No. 31. VOL. LXXXIV.

В КИЄВІ ВІДБУВСЯ ПОГРОМ УКРАЇНСЬКОЇ ГРУПИ СПРИЯННЯ ВИКОНАННЮ ГЕЛЬСІНСЬКИХ УГОД В УКРАЇНІ. РУДЕНКО І ТИХИЙ ЗААРЕШТОВАНІ, В ІНШИХ ПЕРЕВЕДЕНО ТЕРОРИСТИЧНИЙ ОБШУК. ПОТРІБНА НЕГАЙНА РЯТУНКОВА АКЦІЯ

КАРТЕР НАЙМЕНУВАВ АДМІРАЛА ТУРНЕРА НА ДИРЕКТОРА СІ-АЙ-ЕЙ

Президент Картер вітає адмірала Турнера з новим призначенням.

Як було передбачено, президент Джиммі Картер у понеділок, 7-го лютого, найменував адмірала Стенфілда Турнера, дотеперішнього командира збройних сил НАТО в південній Європі, на пост директора Центральної Розвідної Агенції (СІА). Турнер, якого вважають спеціалістом в справі флоту Советського Союзу та експертом в ділянці зброї, зокрема щодо можливостей використання атомової зброї для "відстрашування" потенційних агресорів, буде також займати пост координатора діяльності всіх розвідних агенцій ЗСА.

Адмірал Турнер — це товариш президента Картера з Морської Академії в Аннаполісі. Він рівнож здобув ступінь магістра в ділянці міжнародної політики, займав важливий пост в Бюрі Шефа Оперативного Відділу американської флотії, був

Вашінгтон. — Ройтер та деякі інші міжнародні пресові агентства подали в понеділок, 7-го лютого, вістку з дисидентських джерел у Москві, що минулої суботи, 5-го лютого, переведено в Києві погром Української Громадської Групи Сприяння Виконанню Гельсінських Угод в Україні, заарештувавши голову цієї Групи письменника Миколу Руденка та члена Групи Олександра Гінзбурга. Під час обшуку мешкання Руденка до нього зайшов Олександр Бердник, також член Групи, і в нього переведено особистий обшук, але не заарештовано. Була притримана також дружина Руденка, Раїса, але після допиту її звільнено. Брутальний трус переведено також у помешкання двох жінок, членів Групи, Оксани Мешко, матері Олександра Сергієнка і Ніни Строчко.

Негайно після одержання вістки про ці арешти і обшуки в Києві, яку за міжнародними агенціями передала також телеграфічна служба "Голосу Америки", Український Комітет Сприяння Виконанню Гельсінських Угод в Україні у Вашингтоні, що його очолює д-р Андрій Зварун, як голова, і секретарем якого є Богдан Ясен, звернувся до голів держав, які підписали заключний акт Гельсінських Угод та до світової громадськості з проханням стати в обороні заарештованих і домагатися їхнього негайного звільнення. Комітет рівножчасно звертається з проханням до української спільноти в західних країнах слати телеграми і листи до голів держав, сенаторів, конгресменів, членів парламентів, щоб вони піднесли свій голос протесту проти нових репресій в Україні.

Вашінгтонський Комітет пропонує такі негайні акції в обороні М. Руденка і О.

Тихого в ЗСА (як рівнож аналогічні акції в інших країнах): 1/ масова висилка листів до президента Картера і державного секретаря Сайруса Венса з проханням, щоб вони стали в обороні Руденка і Тихого та домагалися перед советськими властями їхнього звільнення, як рівнож звільнення члена московської Групи Сприяння Олександра Гінзбурга; 2/ Слати листи і телеграми до сенаторів і конгресменів з проханням, щоб вони публічно виступили в обороні Руденка і Тихого збірними чи індивідуальними листами до советського уряду; 3/ Поробити заходи, щоб місцева преса дала моральну підтримку членам Київської Групи дорогою розголошення їхньої справи та інформувала про ламання советськими властями Гельсінських Угод.

Вашінгтонський Комітет вислав вночі з 7-го на 8-го лютого телеграми до всіх держав, які підписали Гельсінський Заключний Акт такого змісту:

"We earlier voiced to you our fears of possible repressions by the USSR government against the Ukrainian Public Group monitoring compliance with the Helsinki Accords. Our worst fears were realized Saturday, February 5, with arrests by the KGB of Group leader Mykola Rudenko and member Oleksiy Tykhy and repressions against other members. We appeal again to your government, a signatory of the Helsinki Accords, to intercede now in behalf of Ukrainian human rights activists by protesting arrests and repressions which violate the spirit and the letter of Helsinki. Your intervention is particularly needed because past Soviet reprisals have been especially harsh in Ukraine, far removed from foreign diplomatic and press observers in Moscow.

Helsinki Guarantees for Ukraine Committee—
Andrew Zvarun, president
Bohdan Yasen, secretary."

ЗСА ВИСТУПИЛИ В ОБОРОНІ АЛЕКСАНДРА ГІНЗБУРГА

Вашінгтон. — У понеділок, 7-го лютого, Державний департамент повідомив, що ше минулої п'ятниці державний секретар Сайрус Венс заявив советському амбасадорові Анатолієві Добриніну, що ЗСА "з турботою стежать" за справою недавно заарештованого советського дисидента Александра Гінзбурга, який займався фондом допомоги советським політичним в'язням і їхнім родинам. Речники Державного департаменту інформують, що, хоча Венс заторкнув справу Гінзбурга ще минулого тижня під час розмови з Добриніном відносно "видворення" із СРСР американського журналіста Джорджа Кримського, то клопотання Вашингтону щодо Гінзбурга оприлюднено шойно тепер, бо американський уряд надіявся, що Москва може ще вирішити звільнити цього дисидента.

"Ми з турботою стежимо за трактуванням Гінзбурга в повідомленнях советський уряд про наші думки" — заявив Фредрик З. Браун, речник Державного департаменту, додаючи, що переслідування людей в будь-якій країні за їхню оборону принципів Універсальної Декларації Людських Прав чи за їхні старання запевнити додержання Гельсінської Декларації є справою,

яка "глибоко цікавить всіх американців".

Це вже третій раз, що уряд президента Картера виступив в обороні людських прав в країнах комуністичного блоку. В кінці січня Державний департамент закинув урядові Чехословаччини, що порушує Гельсінську Декларацію своїм переслідуванням осіб, які підписали т. зв. "Хартію 77", і також перестеріг Москву, щоб припинила шикани проти академіка Андрея Сахарова.

На Захід дісталася вістка, що приблизно 200 советських дисидентів підписали петицію в обороні Гінзбурга, в якій підкреслили, що він хворий та що ув'язнення може пошкодити його здоров'я. Валентин Турчин, голова советського відділу Міжнародної Амнестії, сказав закордонним кореспондентам, що тюрма може спричинити смерть Гінзбурга.

Того самого дня, тобто в понеділок, 7-го лютого, група советських дисидентів виступила в обороні "видвореного" американського журналіста Джорджа Кримського, заявляючи, що Москва винувата його за СРСР за його "гуманітарність" та за "його високо розвинене почуття професійної відповідальності".

В УКРАЇНІ СУДИТЬ СИЛА, А НЕ ПРАВО. — СТВЕРДЖУЮТЬ ШОЙНО ОПУБЛІКОВАНІ ДОКУМЕНТИ КИЇВСЬКОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРУПИ

НАСЕЛЕННЯ ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНИ ПІДДЕРЖУЄ ДИСИДЕНТІВ

Прага. — Західні пресові агенції інформують, що населення Чехо-Словаччини підтримує дисидентів, які вже від кількох місяців ведуть завзяту кампанію в обороні людських прав і які опублікували на Заході і розповсюдили вусередині країни відомий маніфест "Хартія 77", яким вони протестують проти потоптання чехо-словацьким урядом людських прав, що гостро суперечить прийнятій на європейській конференції для справ безпеки і співробітництва Декларації про людські права. Речники дисидентського руху Ян Поштоха і проф. Ірі Гаск заявили західним кореспондентам, що вони переслали урядові додаткових 208 підписів під документ "Хартія 77", отже разом петицію вже підписали 448 осіб, переважно інтелектуалів і політичних діячів. Ірі Гаск при тому відмітив, що він має докази, які вказують на широку підтримку документу чехо-словацьким населенням, яке повністю підтримує боротьбу за людські права і висловлює свою думку в численних листах до нього та інших дисидентів. Проф. Гаск, який в часі "Празької весни" був міністром закордонних справ в уряді Дубчека, нарікає, що політична поліція й далі займається переслідуван-

ням дисидентів, робить негальні обшуки у їхніх домах, слідить за їхньою діяльністю, обтирає їхні телефони, відбирає документи їзди автотомою. Масовою формою репресії проти дисидентів є звільнення з праці і залишення їх без засобів до життя. Про таке негідне трактування жалілась перед кореспондентами Анна Фарова, яка перед підписанням "Хартії 77" працювала куратором у музеї. Її звільнили без попередження і вона тепер не одержує ні жадної платні, ані пенсії. "Я тепер є цілком приватна людина," заявила Фарова, — не зв'язана з жадною урядовою установою.

Поведінка урядових чиновників і політичної поліції в Чехо-Словаччині викликає чимраз ширші протести на Заході. 35 американських фотографів, довідавшись про трактування Фарової, вислали протест на адресу чехо-словацького уряду, домагаючись прийняття на працю її і багатьох інших звільнених з причини підпису документу. Також відомий диригент Леонард Бернштайн відмовив свій виступ в Празі, де він мав диригувати симфонічною оркестрою. Протестні акції розпочалися також в багатьох країнах Західної Європи.

Джералд Форд жаліс, що не прийняв Солженіцина

Нью Гейвен, Конн. — Колишній президент Джералд Форд у понеділок, 7-го лютого, заявив у промові в Єйльському університеті, що зробив помилку, коли в липні 1975-го року відмовився прийняти в Білому Домі російського письменника Александра Солженіцина, коли цей автор-дисидент відвідував Вашингтон. Промовляючи в класі історії, Форд сказав, що тепер думає, що було б краще, якщо б він тоді відвідував зустріч з Солженіцином.

Як відомо, в липні 1975-го року Білий Дім спершу повідомив Солженіцина, що його зустріч з президентом Фордом може "пошкодити детантові з СРСР", а відтак Солженіцинові сказано, що Президент "не має часу" на зустріч з ним.

Під час промови в Єйльському університеті, де він

закінчив юридичні студії, Джералд Форд рівнож сказав, що підтримує справу людських прав в усіх країнах світу та висловив надію, що теперішній уряд ЗСА активно підтримуватиме людські права на міжнародній конференції в Београді, Югославія, яка має відбутися літом цього року і завданням якої має бути розглянути питання, чи Гельсінська Декларація мала позитивні наслідки в різних ділянках міжнародної політики.

Джералд Форд, президенту якого закінчилася 20-го січня ц. р., відвідав Єйльський університет на запрошення управління цієї наукової установи. Крім формальної промови, він відвідав різні будинки університету, в яких колись слухав виклади; розмовляв з поодинокими студентами та професорами і мав полуденок у шкільній кафе-терії.

Арета Сіра, Христя Ракоча і Тетяна Гузар — цюгорічні краля і князівни Балю Преси

Філадельфія, (Н.Н.). — В суботу, 5-го лютого ц.р., відбувся тут, у великій залі Менор Джуніор Каледжу Сестер Васильянок, 5-тий з черги Балю Української Преси з ЗСА, що його організує Фінансова Комісія СФУЖО і Управа СУЖА. Балю відкрили голови обидвох організацій, пані Марія Харина і ред. Ольга Кузьмович, вітаючи чис-

ленних гостей, між ними і ряд українських журналістів. Зокрема пані М. Харина вітала присутніх на балі ред. Лілію Бурчаківську, заступницю голови СФУЖО і почесну голову СУА, пані Марусю Бек, заступницю голови УНРади і фондаторку літературних нагород СФУЖО, та голову міс-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Вашінгтон. — "На Україні про антирадянську пропаганду взагалі не йдеться: серед представників молоді інтелігенції, що були заарештовані в шістдесятих і сімдесятих роках, ніхто не кликав до повалення радянської влади. Більшість із цих молодих людей не мріяла навіть про конституційно беззбройне відділення України від Росії. Йшлося про те, що надто далеко заходить русифікація, котра маскується під "інтернаціоналізм".

В'язниці і карцери, концтабори і спецпсихікарні, суворий кагебестський нагляд та напівголодне існування — ось жорстока плата за палку віру у святість букви і духу Радянської Конституції. Судить сила, а не Право. І Сила кожного разу тлумачить закони так, як їй це вигідно..." — сказано в першому Меморандумі очолюваної Миколою Руденком Київської Української Громадської Групи Сприяння Виконанню Гельсінських Угод, яка разом з Декларацією Групи продісталася на Захід та була поширена Українською Інформаційною Службою "Смолоскип" під фірмою вашінгтонського Українського Комітету Сприяння Виконанню Гельсінських Угод в Україні. Обидва документи, Декларація і Меморандум ч.1, старанням згаданих установ були перекладені на англійську мову і цю опубліковані двома двома брошурами, в українському оригіналі і англійському перекладі, великим тиражем коштом Українського Народного Союзу у в-ві "Свобода". Масовим поширенням цих документів серед американських законодавців, членів

уряду, закордонних дипломатів і місій в Об'єднаних Націях та інформаційних засобів займається Український Конгресовий Комітет Америки, а в Канаді Комісія Прав Людини при СКВУ під проводом сенатора Павла Юзика.

Декларація київської Української Групи була вже надрукована в оригіналі в "Свободі" з 8-го січня ц. р. Нижче подаємо деякі уривки з надрукованого тепер двома двома брошурами "Меморандуму №1", задержуючи мову і правопис оригіналу:

1. Створення Української Групи Сприяння

"...Хоч органи влади покищо не припинили репресій проти борців за громадянські права, але ж ці репресії дедалі виразніше унеможлижуються: представники влади змушені йти до висновку, що в'язниці й концтабори не лише не змінюють їхнє становище, а розхитують його. До того ж розхитують значно більше, ніж беззбройна діяльність дисидентів, які така справа була можлива.

А проте, надмірний оптимізм сьогодні так само небезпечний, як і недооцінка демократичних сил, їхнього впливу на державний апарат. Одне можна сказати цілком певно: боротьба за Права Людини не припиниться доти, доки ці Права не стануть шодоною нормою суспільного життя.

За цих умов 9 листопада 1976 року була створена Українська Громадська Група Сприяння Виконанню Гельсінських Угод...

Відразу ж після створення (Закінчення на стор. 4-ій)

Група учасників святкових сходів для відзначення 75-річчя 70-го Відділу УНСоюзу, Т-ва "Поступовий Клуб". Сидять (зліва): Микола Шеремета — секретар, Іван Сеньківський — один із найстаріших членів, Григорій Буря, Параскевія Шеремета і Павлина Бойко. Стоять (зліва): Лілія Кричківська, Іван Янко, Дмитро Вох, Степан Островський — голова Окружного Комітету Відділу УНС, Степан Білик — заступник президента.

Джерзі Сіті. — В суботу, 22-го січня ц. р., святочні сходи членів 70-го Відділу УНСоюзу, Товариства "Поступовий Клуб", відзначили 75-річчя існування цього найстаршого в дану пору Відділу УНСоюзу в Джерзі Сіті. Учасники святочних сходів поділились спогадами із довголітньої діяльності Відділу, починаючи від його заснування і початкової назви "Клуб чотирьох Михайлів", бо чотири Михайли були його основниками, а кінчаючи на теперішній діяльності Відділу в УНСоюзі і в громаді. Святочними

сходинами проводив теперішній секретар Відділу Микола Шеремета з огляду на несподіване занедужання президента Івана Патуляка. Із 75-річчям привітали Відділ на цьому святочному відзначенні ювілею головний секретар Володимир Сохан та голова Окружного Комітету Відділу УНСоюзу Надгуданської Округи Степан Островський.

Гостину для учасників святочних сходів приготували членки Відділу, Параскевія Шеремета і Павлина Бойко.

Пластові провідники мали нараду

Нью Йорк (О.Ю.). — З'їзди наради станичних пластових станиць в ЗСА та представників таборових осель відбувся тут, в суботу, 29-го січня ц.р., в Пластовому Домі.

Помимо снігові та морозу на нараді з'їхались представники навіть з так віддалених станиць і осель, як Лос Анджелес, Чикаго та Детройт. Вліті пластові табори відбуваються в більшості на власних пластових оселях, з яких найбільша — це "Вовча Тропа" біля Олбані, де в тому самому часі часто таборують понад 350 пластуни і пластунок.

Перша частина наради була спільною для всіх учасників. Нею проводив голова Пласту в ЗСА — пл. сен. Андрій Мицько. В ній був панель з участю станичного Чикаго — Романа Завадовича, станичної Джерзі Сіті — Неонілі Сохан, референтки юначок — Яркі Коморовської та станичного Гартфорду — Ірини Гарасим'яка. Тема панелю:

КОНЦЕРТ ШКІЛ В ТОРОНТІ

Торонто, Канада. — В неділю, 13-го лютого ц.р., о год. 3.30 по полудні тут в Конвенційній залі Торонтського університету відбувся концерт Рідні Шкіл і Курсів Українознавства в Торонті і околиці на пошану Тараса Шевченка з великою і різноманітною програмою. Докладна програма буде вручена кожному при вступі.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1103 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНСОЮЗУ 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Татт! і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потрібні випадки скорочувати надіслані матеріали. Незадоволені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, доповнивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Небезпечні пропозиції

Найменування президентом Джиммі Картером Пола Варнік на два пости, на директора Агенції розроблення і контролю над зброєю та на пост головного представника ЗСА у переговорах із Советським Союзом щодо нового договору в справі обмеження стратегічної атомової зброї, викликало цілком оправдану опозицію серед багатьох законодавців та американського загалу. Деякі бо пропозиції Варнік можуть бути дуже небезпечними для оборонної спроможності Америки та цілого вільного світу.

Варнік, колишній високий урядовець в Департаменті оборони, вважає, що справа підписання нового договору з Москвою така важлива, що ЗСА повинні зробити перші кроки в напрямі „обопільної стриманості“ в ділянці зброї. Він пропонує, щоб Америка на шість місяців самоочинно припинила розбудову нової зброї, наприклад, бомбовика типу „Б-1“, надіючись, що советські лідери визнають це собі за приклад і теж припинять розбудову своєї зброї.

Беручи під увагу факт, що ряд мілітарних спеціалістів і розвідчиків чинники вказують, що Советський Союз старастся здобути військову перевагу над Америкою, а деякі твердять, що вже її здобув, то пропозицію Варнік треба вважати занадто наївною. Ціла історія Советського Союзу вказує, що Москва завжди використовувала будь-які односторонні концесії для скріплення своєї сили та поширення своїх впливів, і тому нема жадних підстав надіятися, що советські ватажки поступатимуть інакше в цьому. 1977-му, як наступних роках.

Сенатори Генрі Джексон і Стівен Вассінгтон і Сем Нанн із Джорджії правильно твердять, що не тільки пропозиція Варнік відносно односторонньої американської „стриманості“ щодо зброї, але також його заяви, що ЗСА і СССР мусять за всяку ціну якнайшвидше погодитися на зменшення різного роду зброї, однак небезпечні, бо Варнік не ставить передумови, щоб в новий договір з Москвою щодо обмеження зброї було включено запевнення, що обидві сторони матимуть право себе взаємно перевіряти.

Отже, мають слушність ті законодавці та коментатори, які квестіонують найменування Пола Варнік президентом Картером на директора Агенції розроблення, як теж на пост головного представника ЗСА у переговорах із СССР щодо нового договору в справі обмеження стратегічної зброї. Треба надіятися, що або Президент сам відкине цю номінацію, або Сенат відмовиться її затвердити. На тих постах повинна служити особа, яка краще, ніж Пол Варнік, розуміє ментальність і пліни ватажків комуністсько-московської імперії.

Полеміка між комуністами

Могло здаватися, що після зустрічі Тита з Брежнєвим осінню минулого року і похвальних статей в советській пресі на адресу Тита та обміну орденами між обидвома комуністичними верховодами, Москва та її сателіти перестануть атакувати Югославію і погодяться на співіснування побіч себе комуністичної держави з дещо відмінним підходом до розв'язки світових політичних проблем та ведення незалежної закордонної політики. Але це тільки здавалося, бо розбіжності між державами Варшавського Пакту і Югославією не вухають і після відбуття розмов в Белграді.

Про це, зокрема, свідчить полеміка, яка ведеться на сторінках югославських ідеологічних журналів і такими ж виданнями інших комуністичних країн Східної Європи. Преса Болгарії, Чехо-Словаччини, Східної Німеччини і Польщі ставить проблему цілковитої незалежності окремих комуністичних держав під сумнів в ім'я таких понять, як „міжнародна солідарність комуністів“, „пролетарський інтернаціоналізм“, „користі дружби країн соціалістичної співдружності“ і подібне. Орган болгарської компартії „Работническо дело“ і такий же орган польських комуністів „Трибуна Люду“ боронять тези, що Советський Союз, „як перше соціалістичне суспільство“, повинен служити зразком не тільки для існуючих, але також для „майбутніх“ соціалістичних суспільств в інших країнах.

Не погоджуючись з таким твердженням, югославська газета „Борба“ пише, що „наполягати на єдиному зразку для всіх теперішніх і майбутніх соціалістичних країн значить впадати в утопію і заперечувати незалежність кожної партії і країни, заперечувати її внутрішню структуру, її власні концепції соціалізму“. „Борба“ при тому натякає на зобов'язання, які взяли на себе провідні комуністичні європейських партій на конференції в Берліні.

Подібну полеміку веде югославська преса з чехо-словацьким теоретичним журналом „Новая мысль“ та іншими виданнями сателітних країн, зокрема органом ЦК Компартії Східної Німеччини „Носс Дойчланд“. Обидва видання стверджують, що „соціалістичні країни повинні скріплити свою єдність, чого не робить Югославія, ставити міжнародні інтереси робітничої класи понад інтереси національні“, бо „країни соціалістичної співдружності являються авангардом революційних сил в усьому світі“.

Югославські опоненти, „відбиваючись“ від атак сусідів, за якими без сумніву стоїть „старший брат“ у Кремлі, цілком слушно стверджують, що подібні аргументи вони вже чули в 1968 році в часі інвазії військ Варшавського Пакту на Чехо-Словаччину, щоб здушити там „соціалізм з людським обличчям“. На думку югославських публіцистів, свободолюбні країни все ще загроженої духом Сталіна, який панує в СССР і в деяких країнах-сателітах Москви, і його прояви вони повинні висвітлювати.

о. Семен Гаюк

СВЯТКУВАННЯ НАСИЛЛЯ

(1)

В найновішому, 9 числі Журнала Московської Патрістичної за рік 1976 присвячено багато уваги ювілейним святкуванням 30-ліття т. зв. Львівського собору, на якому було проголошено „возз'єднання“ Греко-Католицької Церкви на Західних землях України з Церквою „Матір'ю“ Російською.

Сталася ця трагічна подія одразу після закінчення Другої світової війни, коли-то населення західно-українських земель, вичерпане до краю звірствами німців, самою війною, а особливо звірствами большевців з їх несамоовитими Смершми, НКВД, майже зрештено сприймало всі зарядження дико торжествуючого окупанта, а в тому і його беззаконні потягнення у відношенні Греко-Католицької Церкви. Негайне внарештування всіх Владик цієї Церкви та заборотження їх в глибокій Росії на тяжкі муки і певну передчасну смерть, внарештування активніших і вольових священиків та вірних — сильно надмало волю греко-католицького духовенства до організованого противу, що й зручно використала комуністична влада для своїх нічепних атеїстичних цілей.

Для реалізації своїх неприхованих замірів комуністична влада створила т. зв. „Ініціативну групу“ з трьох опортуністично наставлених священиків (оо. Костельника, Пельвешко-го і Мельника), яким і доручено було вести акцію „возз'єднання“ Греко-Католицької Церкви з Російською Православною Церквою.

Прохання „Ініціативної групи“ до Ради Народних Комісарів УССР про урядове затвердження та про призначення цієї групи широким повноваженням вести намінену справу „возз'єднання“, уповноважений в справах Російської Православної Церкви без звільнення прийняв та повідомив про затвердження цієї групи, давши одночасно наказ негайно надіслати до Раднаркому УССР списки всіх деканів, парохів і настоятелів монастирів, які есентуально відмовлятимуться підлягати юрисдикції „Ініціативної групи“.

Коли до „Ініціативної групи“ кооптовано ще десятих заляканих священиків, то вся ця збільшена група, назвавши себе делегацією, дня 19 лютого, виїхала з Львова до Києва, де офіційно була прийнята митрополитом Київським Іоанном в склад Російської

Православної Церкви. Тоді ж за спільним Богослуженням голова „Ініціативної групи“ о. Г. Костельник був нагороджений митрою та золотим хрестом з оздобами, а священики Пельвешкий та Мельник були висвячені на єпископів.

Повернулася ця делегація до Львова 25 лютого і негайно розпочала інтенсивну акцію до підготовки Собору. Вислані були заборотження-накази на Собор для 225 священиків, на прихильність і співпрацю яких розраховувала „Ініціативна група“. Було вислано також кілька подібних заборотжень тим священикам, які були в неорганізованих рядах противників акції „возз'єднання“. (Діяння Собору, ст. 32). Як далі розповідають „Діяння Собору“, 6-го березня відбулося передсоборне засідання з участю 20 священиків, які під наглядом вже згаданого „тройки“ обговорили та ухвалили весь порядок Собору. Комуністична влада, що згідно зі своєю атеїстичною доктриною повинна була б далеко стояти від всієї акції „Ініціативної групи“, навпаки, виявляла велике зацікавлення та співпрацю; священиків, викликаних до Львова на цей Собор, забезпечували безплатним транспортом, приміщенням в найкращих готелях Львова, добірними харчами тощо.

Дня 8 березня 1946 року до св. Юра з'їхалося 216 духовних та 19 світських, призначених збори, делегатів з усіх трьох єпархій — Львівської, Станіславської і Перемишської. З п'ятих цих шістьох священиків, викликаних в характері опонентів, ніхто не прибув на яву смерть.

Після інсценізації Мольєра, за президіальний стіл заохотили і сідали в королівських фотелях (за окресленням „Діянь“) оо. Костельник, Пельвешкий і Мельник, а за секретарськими столиками сідали священики Павлюк і Ванчицький. Всіх згаданих осіб ніхто не вибирав до президії, вони сідали за президіальними столами по наказу „збори“. І згадували „Діяння“ з явним большевиським цинізмом заявляють: „І пощо, навіщо потрібна тут формальна процедура вибору президії? Може на світських зборах цього уникнути не можна. О. д-р Костельник в очах всіх делегатів не тільки Адміністратор Церкви, але більше — всіма признаний вождь всього великого церковного руху. І спокійно, з найбільшою простотою і

скромністю, о. д-р Костельник займає місце предсідника (в королівському фотелі) і, стоячи, вітає оо. делегатів, членів і гостей Собору, оголошує порядок нарад Собору...“.

Як заведені автомати виступають один по одному кілька промовців, що виголосили свої заздалегідь приготовані і процезуровані промови. Думка одна: кончесті зів'язання з Римом, повна ліквідація Унії та злиття з Російською Православною Церквою. Лише один промовець, о. Василь Лисюк, парох Пониківців, робив спробу дещо протестувати та відважно, як на ті учивни, радив „вважати Собор підготовчим етапом справи, саме ж рішення (возз'єднання) з Російською Православною Церквою відложити на пізніший час“. („Діяння Собору“, ст. 42).

Про зів'язання з Римом та „з'єднання“ з Російською Православною Церквою після голосування піднесенням рук, були і внесені відповідні резолюції в приваєності делегатів Московської патріархії чи „чинів“ НКВД. „Діяння“ з очевидним глумом під адресою стероризованого духовенства зауважили: „приїхали на Собор як греко-католицькі пан-отці, а з того моменту стали православними священиками“ („Діяння“ — ст. 43). Щойно після цього о. Костельник представив зібраним двох нових православних владик: Антонія Пельвешко-го, як єпископа Станіславського, та Михайла Мельника, як єпископа Дрогобицького. Про їх висвяту в Києві, як і перехід на православ'я самого о. Костельника, більшість делегатів же нічого не знала.

Прибув до Львова і митрополит Іоанн, „Екзарх всієї України“, що дня 10 березня очолив Богослуження в катедрі св. Юра і разом з іншими єпископами та новосвященими місцевими єпископами, Антонієм Пельвешким та Михайлом Мельником, завершив беззаконні і неканонічні дії цього насильницького й узурпаторського псевдособору.

Невідрадли вистіпи про Львівський квазі-собор та про докунування насильства над духовенством і вірними в Галичині дуже скоро дісталися і на Захід.

(Продовження буде)

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСОЮЗ!

АНДРІЙ ГРИГОРЕНКО КАЖЕ

[Доповідь в Нью Йорку 6-го лютого 1977]

Шановні Пані і Панове! Перше за все я хотів би Вам подякувати за зацікавлення, що Ви виявили до мене, звавшись у цей залі.

Я хотів би почати трохи здалеку. Але я думаю, що невеликий вступ допоможе нам краще зрозуміти один одного, а також надіюсь, що коли будуть якісь неспрозуміння, то ми все ж таки будемо шукати того, що нас об'єднує, а не того, що нас ділить.

Моя позиція оснований на моїй власній життєвій ситуації і вона, мабуть, Вам буде здаватися не зовсім звичайною.

Моє життя склалося так, що я відчуваю приналежність рівночасно до двох культур, до двох націй — російської та української. Такий мій світогляд, оснований зовсім не на моєму двоюбоному етнічному походженні, хоч мій батько — українець, а мати — росіянка, — мій особистий досвід показує, що національна приналежність не залежить від крові, а від культури та мови. Я надіюсь, що завдяки такій моїй настанові мені з часом вдасться стати також і американцем.

А тепер декілька слів про себе. Я народився в 1945 році в Москві, де я прожив 30 років до самого часу моєї еміграції. В ранньому дитинстві моя мама возила мене і моїх братів на Україну. Таким чином в дитинстві я був на Україні більше ніж в Москві. До о. Костельника представив зібраним двох нових православних владик: Антонія Пельвешко-го, як єпископа Станіславського, та Михайла Мельника, як єпископа Дрогобицького. Про їх висвяту в Києві, як і перехід на православ'я самого о. Костельника, більшість делегатів же нічого не знала. Прибув до Львова і митрополит Іоанн, „Екзарх всієї України“, що дня 10 березня очолив Богослуження в катедрі св. Юра і разом з іншими єпископами та новосвященими місцевими єпископами, Антонієм Пельвешким та Михайлом Мельником, завершив беззаконні і неканонічні дії цього насильницького й узурпаторського псевдособору.

Невідрадли вистіпи про Львівський квазі-собор та про докунування насильства над духовенством і вірними в Галичині дуже скоро дісталися і на Захід.

Моє покоління попало в надзвичайне становище. В дитинстві ми застали ще час сталінського терору та страшного браку харчів. У школі з нас насильно робили круглих ідіотів, котрі, як папути, мусили повторити безмірні похвали „мудрому батькові всіх народів“ — кремлівському тиранові, влада якого була освячена, богоподібним образом Леніна і комунізму — „світлого майбутнього всього людства“, який неминуче пануватиме по цілому світі. Для перемоги того „сонячного майбутнього“ наші дитячі душі починали різні ідеологічні педагогічні та радянські, обов'язково „найпередовіша“ література — прикладами „павликів морозових“ та цілою армією інших героїв зради,

доношества і розпеззаних для досягнення „різновправ'я“ безправної тварини, в якій атрофовані всі почуття крім охоти жерти. Коли минуло багато років, мені потрапили до рук романи Орвела, Зам'ятіна, Бредбері та інших авторів-антиутопістів. Коли я читав ті твори, то я не лякався, бо вони були для мене тільки милою казкою, бо дійсність доволі мене була страшнішою від фантазії цих геніальних людей. Хворий світ, що був доволі нас, та слова наших вчителів привели багатьох моїх ровесників, і мене в тому числі, до висновку бажати протилежного до цього нелюдського режиму. Замість того, щоб ми перетворилися в бездумних і бездульних баранів, ми почали старатися думати. Але це не було легко. Ми були відрізані не тільки від доволішнього світу проповіді злобної ксенофобії, але ми також були відрізані від особистих культурних коренів. Та історія, яку ми знали, була історією імперських завоювань, які мали назву „визволення“ або „добровільних приєднань“. Московські тирані й кровопийці виглядали, як „борці за прогрес і демократію“, але... з „історичною необхідністю“, а народні герої та борці за свободу, такі як Шаміль на Кавказі чи Мазапа на Україні, виглядали як зрадники і вороги народу. Проте, грабнижний Ермак та кат Кавказу Ермолов виступали в ролі визволителів і героїв. Все ж таки деякі подробиці випадали з того ряду. Деякогічна пропаганда була змушена в деяких випадках хвалити також дійсних борців за свободу, що прада, завжди підкреслюючи „помилки“ великих просвітителів. Завдяки тому не доглядів пропаганди нам стали доступні Чаадаєв, якого проголосив божевільним „височайший указ“; Шевченко — засланий у жорстоку солдатчину за любов до Батьківщини. Ми почули про Костюшка, Кармелюка, Пугачова; про вільну державу „великий Новгород“; про хоробру та вільну Запорізьку Січ.

Але, звичайно, відразу звільнитися повністю від тягара, того, що чоловікові вбивали в голову від самого дня народження, не так легко. Ще важче це зробити в обставинах інформаційного муру, який будував доволі нас режим. Але в системі офіційної ідеології режиму було щось, де думка мала можливість знайти вихід з цієї ідеологічної тюрми. Для

тові виступи отримували численні відзначення, а кожнорічні регулярні прогромами з українськими колядами лунали на хвилях етеру Сі-Бі-Сі. Незабутньою пам'яткою залишилися записи жіночого хору на платівках.

Під час Другої світової війни бл.п.о. Володимир Слюзар був капеляном Канаського Королівського Леґіону. Відділу ім. І. Мазепи ч. 183 і був нагороджений медалем за заслуги, а в 50-ліття свого священства одержав медаль Домініанського Команди Королівського Леґіону. Будучи провідною особою Монтреальської громади бл.п.о. Володимир працював для культурного розвитку етнічних груп, а будучи мужем довір'я — асистував і полагоджував різні справи для потребуючих.

За його віддану працю для добра й розвитку української громади в Монтреальській Окрузі, місцевого Відділу КУК нагородив його почесною грамотою у 1974 р.

Бл. п. о. Володимир залишив у глибокому смуті

мене та деяких моїх друзів — це була книжка Леніна „Держава і революція“. Через цю брошуру я потрапив до підпільної неомарксистської організації — „Союз боротьби за відродження ленінізму“. Союз існував недовго. В 1964 році ми були майже всі заарештовані. Я не буду розказувати Вам про репресії, що дісталися на нашу долю. Це вже стара і довга історія, котру я надіюсь колись докладно описати.

Я тут згадав про цю справу, щоб ви краще зрозуміли процес духовного визволення, який я переживав. Це був початок. Далі було легше, бо тільки перший крок буває важким. З часом мені вдалося — я маю надію — повністю визволитися від тягара попереднього, як накладо на мене советське виховання. Звичайно мені було трохи легше, ніж багатьом моїм ровесникам. Переважна частина моїх рідних загинула в часи сталінського терору. Мій дід майже загинув в Україні з голоду, який коштував українському народові багато мільйонів жертв-селян.

Коли я мав 16 років, я почав працювати на заводі. У 1962 році у нас на заводі, вихував страйк, який не залишив у мене сумнівів, кому належить влада в СССР. Потім я став інженером. Я багато подорожував по Советському Союзу. Своїми очима я бачив національну дискримінацію також тих народів, які формально мають статус „незалежних“ держав, так звані „союзні республіки“. Мені пришлося зустрітись з етнічним расизмом у відношенні до євреїв, кримських татар, волзьких німців, греків, мексиків, чеченців та цілого ряду інших малих народів. Я зустрічав неможливість розвивати науку чи писати те, що каже совість, а не кремлівський „дядько“.

Все це привело до того, що головним ділом мого життя стала боротьба за здійснення Людських Прав, і не в заявах політиків, а в дійсності. Самозрозуміло, що я ознайомлений з проблематикою Людських Прав тільки в СССР, і тому не можу говорити про цю проблему в інших частинах світу, хоча і розумію, що, на жаль, порушення Прав Людини існують не тільки в СССР.

Пані і панове!

Я довго розповідав про себе, але я думаю, що моя еволюція може допомогти вам зрозуміти те покоління, що виросло за колючим дротом „великого концтабору“ (Закінчення на стор. 3-й).

ку дружину — Леонію, свою невідлучну співпрацівницю й товаришку життя, колишню учительку недільної рідної школи, співосновницю Союзу Українок Канади і Відділу Доньки України в Монтреалі; сина д-ра Романа Слюзара, дочку — Любу Бавер, улюблену прибрану дочку Галини Мельник, п'ятьох внуків і одну правнучку.

Похоронні відправи відслужив Блаженний Владика Миколай Дебрин в асисті численного духовенства (тринадцять осіб) обох віровізнань, а також представників Православних Церков інших національностей. Під час триденних похоронних відправ виголосили співчутливі слова для родини і численної Монтреальської громади з приводу так великої втрати в особі бл. п. о. Володимира такі особи: Блаженний Владика Миколай, о. протопросвітер Дмитро Фотій з Торонта, декан католицької церкви протопр. о. Іван Гаврилюк з Монтреалю, протопр. о. Н. Саламє (Закінчення на стор. 4-й)

Відійшов у вічність піонер, священослужитель і громадський діяч

У неділю, 26-го грудня 1976-го р., заснув навіки бл. п. протопросвітер о. д-р Володимир Слюзар, перший і довголітній настоятель собору св. Софії в Монтреалі; голова Місійної Округи — Монтреаль, Ляшан, Отава; співосновник і довголітній пресвітер Т-ва Православних Священиків різних національностей у квебекській провінції; заступник Владика Михайла на Східню Канаду.

Покійний визначився організаційним хистом, своєю добротою й зрозумінням життєвих проблем своїх парафіян, як рівнож кожної людини в потребі. Його поради, життєвий і дипломатичний підхід до шоденних і родинних проблем, послужили неодноразово в пригоді. Як признання за ті всі послуги,

як для Української Православної Церкви, так і для українського громадянства, бл.п. о. Волод. Слюзар був відзначений Митрополитом Грамотою, Хрестом з чудовими самошвітами, савном протіореєю — Митрою, а вкінці наданням чину протопросвітера, найвищої священської ранги. В 1970 р., Колегія св. Андрея у Вінніпезі нагородила його почесним Доктором Теологічних Наук.

Бл. п. Володимир Слюзар народився в Чукотці, пов. Заставна на Буковині 20-го січня 1895 р. Бл. п. о. Володимир був поручником у Австрійській Армії під час Першої світової війни, альотантом Військової Команди в Чорткові, начальником 14-ої Бригади УГА; його відзначено подвійною бронзовою медаллю й офіцерською з мечами Хрестом Симона Петлюри. По закінченні війни докінчив Богословські й Правничі студії в університеті в Чернівцях.

Прибув до Канади в 1923 р., а в 1924 р., його висвячено на священника; чину висвячення dokonав бл. п. митрополит Ісан Теодорович. Служив, як парох у Шіро, Теодорі, Йорктоні і Саскачевані. В 1926 р., прибув до Монтреалю, як перший і постійний настоятель церковної громади св. Софії.

За його старанням і умілим провідництвом громада закупила церкву в 1889 р. при вул. Де-Лорімір і її розбудувала. У скорому часі членство парафії збільшилося й церква стала замалою. За його старанням, провідництвом і квзівками вибудовано новий величавий храм у новітній дільниці на Роземонті — собор св. Софії, на розі вулиць „Сейнт Мішель“ і „Бельгва“. На протязі свого трудовитого життя бл.п.о. Володимир дописував до часописів, як рівнож зрештавав ряд співаників, бож був дуже талановитим диригентом і сам зорганізував прекрасний хор: мішаний, чоловічий, жіночий і молодечий. За свої концер-

Ошаві, Гамелтоні й Торонті, як рівнож через довгі роки був предсідником Соборів Української Православної Церкви й членом Консисторії.

Після відходу на заслужений відпочинок — пенсію не дармував, а продовжував своє душпастирське покликання в церквах св. Юрія в Ляшінах і св. Покрови на Роземонті.

У 1974 р. величаво відзначено 50-ліття священства бл.п.о. Володимира при численній участі вірних та представників із різних церковних та світських організацій. У численних привітах висловлено признання й подяку за пророблену працю на церковно-громадській ниві, вірцевому священослужительстві, лекторстві, диригентстві, вчителстві й знаменитому промовцеві.

На протязі свого трудовитого життя бл.п.о. Володимир дописував до часописів, як рівнож зрештавав ряд співаників, бож був дуже талановитим диригентом і сам зорганізував прекрасний хор: мішаний, чоловічий, жіночий і молодечий. За свої концер-

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ
у Нью-Йорку

П'ятниця, 11-го лютого 1977 р.

1) КОМАНДИР УПА-ЗАХІД

Доповідь інж. БОГДАНА МАКА, основана на особистих переживаннях та офіційних документах.

2) МОЇ СПОМИНИ з УПА —

Мистець МИХАЙЛО ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ

Початок — 7:30 вечора

АСОЦІАЦІЯ УКРАЇНЦІВ в АМЕРИЦІ
ВІДДІЛ в НЬЮ-Йорку, Н. Дж.
власителю

в суботу, 12-го лютого 1977, о год. 7:30 веч.

в залі „Чорноморської Січі“

при 680 Сенфорд Авеню в Нью-Йорку, Н. Дж.

ДОПОВІДЬ на тему:
„До проблеми упорядкування нашого
громадсько-політичного життя“
яку виступить

Д-р Роман Борковський

Після доповіді — дискусія.

Всім раді.

УПРАВА

11-13 лютого 1977 року

Культурно-Громадський Клуб
власителю

ВИСТАВКУ

Сергія Демиденка

Галерія „ЕКО“

26655 Раш Ровд, ВОРРЕН, Міш. 48091

АНДРІЙ ГРИГОРЕНКО КАЖЕ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

бору”, як ми називаємо країни, якими провадять партії, керовані марксистом-ленінізмом. Я хотів би звернути вашу увагу на проблеми, які, на мій погляд, стоять перед Україною і, як мені здається, повинні хвилювати кожного, хто не перестав відчувати себе українцем. Еміграція, ясна річ, не може, та і не повинна рідити за основну частину народу, який живе на Батьківщині. Але той біль, що непокоїть українця на Україні, є і наш біль. Мені здається, що американці українського походження мають обов'язок думати про свободу в Україні. Українські американці повинні думати також про свободу інших народів в союзово-російській імперії, включно з російським. Українському народові припадає, на мій погляд, важливе завдання. Український народ — другий по величині народ після російського не тільки в Східній Європі, але в усій імперії взагалі. При тому, відмінно від росіян, українці пригнічені не тільки тоталітарним режимом, але також національною дискримінацією та режимом окупації. Таким чином, на Україні має місце весь комплекс порушення Прав Людини. На жаль, українська громада не завжди зауважує, що головна проблема — це Права Людини в загальному, і що національна проблема може бути розв'язана тільки у зв'язі з цілим комплексом порушення Прав Людини. Як-що українська громада на еміграції зможе постійно й ефективно реагувати на всі без винятку порушення Прав Людини не тільки в Україні, але також і на всіх територіях СРСР, як також на територіях так званих соціалістичних країн, то вона зможе не тільки приблизити здійснення мрії кожного українця про незалежну демократичну Україну, але також допомогти здобути свободу всім народам імперії. Мене здається, що при тому українська громада не повинна забувати про російський народ. Українці могли б допомогти російському народові здобути свободу і перестати бути знаряддям в руках володарів Кремля.

В них був один лозунг: „За вашу та нашу свободу!“ Я тишуся надією, що цей лозунг стане постійним для всіх національних еміграцій союзово-російської імперії.

Шановні пані і панове! Я хотів би сьогодні згадати тих, хто пожертвував своєю свободою за здійснення Прав Людини в СРСР. Сьогодні союзовська влада продовжує арештовувати людей. Позавчора заарештовано Александра Гінзбурга. Його заарештували за те, що він давав матеріальну допомогу родинам політичних в'язнів, включно з українськими. Ви добре знаєте, що українські політв'язні становлять добру половину всіх союзовських політичних в'язнів. Дві масові хвилі арештів в Україні прокотилися зовсім недавно.

Одна — 1965 року, коли заарештовано Опанаса Заліваха, Івана Світличного, В. Мороза, І. І. Селя, Осадного, Караванського та інших.

Друга була 72-го року, коли між заарештованими був і видатний український поет, з котрим мені пощастило познайомитися — Іван Світличний. Поет, творчість якого може прикрасити будь-яку літературу. Також тоді були заарештовані Леонід Плющ, Євген Сверстюк, Вячеслав Чорновіл, Стефанія Шабатура, Юрій Шухевич, о. Романюк, Семен Глузман, Олександр Сергієнко, Гель, Семен, Ірина та Ігор Калинець, Антонюк та багато інших.

Сьогодні цілий світ знає прізвища блискучих українських журналістів Валентина Мороза та Вячеслава Чорновола. Однак, влада продовжує нищити їх голодом та нелюдським режимом ув'язнення.

Особливе місце в числі українських політичних в'язнів мають представники національних меншин України.

Українці з власного гірко-го досвіду переконалися, що таке національне пригноблення, і тому українцям належить бути в перших лавах оборонців прав національних меншин. Саморозуміється, нас повинні цікавити всі нації імперії, але особливу увагу ми зобов'язані приділяти національним меншинам України, бо з ними будуть жити українці в майбутній свободній та незалежній Україні. Якраз бо відношенні українців до власних національних меншин будуть судити народи інших країн щирість українських намірів.

Найбільш складною проблемою в цьому відношенні є проблема Криму. Хоча цей півострів був приєднаний до України без її відома, але сьогодні його проблеми стали українськими проблемами. На півострові мешкають сьогодні переважно росіяни та укра-

їнці, а колись там жили більш ніж 40 різних народностей, найбільшою з яких були кримські татари. Тепер їх у більшості називають кримськими татарами. Разом з кримчаками та караїмами, які також розмовляють по-кримськи, але віра яких, на відміну від кримлів, була не іслам, а юдаїзм, кримли становили більшість населення Криму. Сьогодні кримські володарі посилюються на те, що саме українці являються головною перешкодою на шляху повернення корінного населення Криму. Рівнож на українців падає особлива відповідальність за долю того багатостраждального народу, який пережив подвійний геноцид. Під час німецької окупації на півострові було знищено понад 150 населених пунктів, де мешкали кримли. Крім того нацисти знищили майже всіх кримчаків. Після приходу до Криму союзовських військ, були депортовані коренні мешканці, які залишилися живими. В результаті депортації загинуло біля половини того народу. І до цього дня багато краших синів народу заповнюють союзовські концтабори. У найбільш загрозеному положенні знаходиться сьогодні Мустафа Абул Джеміль.

Другою важливою проблемою є проблема єврейської національної меншини. Кримські володарі, ясна річ, очікують небезпеки з боку українського руху за Права Людини, бо він спирається на дійсно всенародний підтримки, ставши таким чином національно-

визвольним рухом. Звертаючи увагу на просто чисельну величину, КПСС більше всього боїться саме українців. Тому сили пропагандистського і поліцейського апарату роблять всі заходи, щоб скомпромітувати український народ. Саме цим пояснюється, чому всю антисемітську літературу видають насамперед по-українськи, а потім розповсюджують російською та іншими мовами з обов'язковою приміткою: „Переклад з українського“. Цим же також пояснюється те, що якраз в Україні була зфабрикована „справа доктора Штерна“, яка дуже сильно нагадує „справу Бейліса“, що була зфабрикована царською охоранкою. Таким чином українська громада повинна протиставити особливу принципову позицію в справі боротьби з виявами союзовського расизму, піднесеного до висоти державної політики і прикриваного димовою завесою словоблудства про дружбу народів.

Я згадав тільки про дві національні меншини. Але в Україні є ще грецька, болгарська та інші. Сьогодні немає в Україні проблеми російської меншини, але ця проблема в майбутньому також матиме місце і на це також мусимо звертати увагу, бо знайти гуманне рішення відносно з національною меншиною, яка зараз належить до пануючої в імперії нації, буде ставити також важливий крок на шляху до демократичної та незалежної України.

Дуже дякую за увагу!

Неспокої в Китаї продовжуються

Пекін. — Ройтер інформують, покликуючись на передачі китайського радіо, що політичні непорозуміння між двома фракціями — урядовою групою теперішнього голови Компартії Гуа Кун-фенга і опозиційною, яку очолює вдова по Мао Тсе-тунгові Чіанг Чінг, довели до відкритої конфронтації і фактичної громадянської війни бодал у трьох провінціях, з загрозною поширення на інші території Китаю. По обох боках, згідно з китайськими інформаційними, були жертви в людях. Радіо провінції Шечану обвинуватило опозиційну групу Чіанг Чінг за позаліцензійну взаємну ненависть, заохочування до громадянської війни і викликання заворушень у провінції. З повідомлень згаданого радіо не було ясно, чи бої між прихильниками опозиції і урядовим військом далі продовжуються, але відкрито говориться, що багато „цінних товаришів“ заплатали

ВСТУПАЙТЕ в ЧЛЕНН
УНСОЮЗУ!

В пошану пам'яті

бл. п. інж. Романа Коса

складно 50.00 доларів
на Українські Студії в Гарварді.

Олена КОС

В ЧЕТВЕРТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ
нашої Найдорожчої і Незабутньої
МАМИ і БАБЦІ

бл. п.

АНГЕЛИНИ КОСАНОВСЬКОЇ

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖБИ

Середа, 9-го лютого 1977 р. в Нью-Бранс-
віку, Н. Дж. Четвер, 10-го лютого 1977
р. в св. Юра, Нью-Йорк, год. 8:30 рано.Родину і Знайомих просимо в цей день згадати Покійну
в своїх молитвах.

Доньки:

МАРІЯ ШЕПАРОВИЧ з чоловіком
СТЕФАНОМ і снімом ЮРІЄМ
і невісткою МАРІЄЮ
ВІРА СТАРУХ з чоловіком
ЛЮБІМКОМ

ПОДЯКА

3 волі Всевишнього, дня 5-го січня 1977 р. в Нью-Йорку,
відійшов у Вічність на 74-му році життя
наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і ВУЙКО

бл. п.

РОМАН ГНОЙ

Цією дорогою висловлюємо нашу сердечну подяку всім
Рідним, Односельцям, Приятелям і Знайомих, що для нас у
тяжких-печальних хвиликах виявили так багато серця і співчуття,
а Покійному глибоку любов і пошану.

Вперше склали нашу найщирішу подяку ВПреподобним
Отцям: Протоігумені Патріквію Пашакові, ЧСВВ, Ігумену-
Парохію Докторові В. Гавличеві, ЧСВВ, о. Преподобній
Кліментії Прийм, парохію церкви св. о. Миколая в
Південному Брукліні, Крилошанні о. Любомиріві Мудрому,
парохію Озон Парку, Отцям Василіям: Христофорові Войтині,
Севастіанові Шевчукові, Лаврентію Лавреновкові, Іванові
Сембратові, Йосафатові Кузьмичові, Маркові Дирді і Отцю-
диконові Пушкарєвкові з Української Православної Церкви.
Наша особлива подяка о. Д-рові Гавличеві за проповідь-
прощення в Церкві, о. Преподобній К. Прийм за теплі слова над
домовиною по Парастасі в похоронному заведенні.

З цілого серця склали подяку Отцю Христофорові
Войтині, за часте відвідування Хворого в шпиталі і дома, у ділення
Найсвятішим Тайнами і Тайні Слєпопоманя.

Особлива подяка Отцю Лаврентію Лавреновкові, що передав
вістку про смерть нашого Найдорожчого Батька на радіогонді
ОО. Василів в Нью-Йорку.

Щиро-сердечна подяка Хорові „Думка“ і Церковному Хорові
св. Юра, що прекрасно відіспали Панахиду в похоронному
заведенні, під керівництвом п. Івана Хоміна.

Сердечно дякуємо п. інж. Богачевському, що від хору
„Думка“ прощає Покійного над домовиною в каплиці
похоронного заведення.

Наша особиста і сердечна подяка пп. Андрієві Своракові і
Іванові Хомінові за часте відвідування Хворого в шпиталі і дома,
— а останньою за відспання всіх Похоронних Обрядів.

З цілого серця дякуємо Впр. Сестрам і учням 8-ої класи
Школи св. Юра, за присутність і молитви під час Заупокійної Св.
Літургії в церкві під час похорону.

З глибини серця дякуємо Усім-Усім, за висловлені співчуття, за
численні Служби Божі і численну участь в похороні.

ХАЙ ВСЕМОГУЧИЙ ГОСПОДЬ І ПРЕЧИСТА МАТИ
БЛАГОСЛОВИТЬ УСІХ ВАС І ШТОРИЦЮ ВІНАГОРО-
ДИТЬ.

Похоронному заведенню Ташка наша сердечна подяка за
вірне переведення похорону.

В глибокому смутку:

дружина: ПАРАСКЕВІЯ...
сини: Д-р ЮЛІАН і ВОЛОДИМИР з
родинами
доньки: МАРУСЯ і ОЛЬГА з родинами
сестрини: СОНЯ СЕМАНОК, ІРЕНА
СМЕТАНІ з родинами
і ТОСЯ в Україні з родиною

ГАРВАРДСЬКА ЛІТНЯ
ШКОЛА
УКРАЇНОЗНАВСТВА

від 27 червня до 25 липня

Вже сьомий раз. Цього року новий формат: інтенсивні кредитовані чотири-тижневі курси історії України, української літератури й українського мовознавства. Крім того — загальні і спеціалізовані семінари, як також культурно-розважальна програма.

По детальній інформації писати на адресу:

Harvard Ukrainian Research Institute

1581-83 Massachusetts Avenue, Cambridge, Mass. 02138

а.Тетра Чабє

У ВИРІ
ЖИТТЯЦя велика і багато ілюстрована книга охоплює період від
I. світової війни до 1945 р. Колишні мешканці Мостищини і
Судовищенщини знайдуть багато історично-джерельного
матеріалу про свої сторони, а у розділі

„У ВИРІ ЖИТТЯ“

читач знайде історичну розвідку про працю українського свя-
щенника на церковно-суспільно-громадському полі.

Ціна \$12.50 з пересилкою. Книгу замовляти:

UKRAINIAN MUSEUM, 161 Glenbrook Rd., Stamford, Conn. 06902

Мостищина
і Судовищенщина

†
В ДРУГУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ
моєї Незабутньої ДРУЖИНИ

бл. п.
АНГЕЛИ МАРТИ РОМАНЮК

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ і ПАНАХИДИ
за спокій її незлобивої душі:
в УКРАЇНСЬКІЙ КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ в САН ДІЕГО,
Кал., 14-го ЛЮТОГО 1977 р.;
в УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ в САН ДІЕГО,
Кал., 20-го ЛЮТОГО 1977 р.
Згадайте й помоліться за Покійницю.
Інж. ЛЕОНІД РОМАНЮК, чоловік

†

Ділимося сумною вісткою, що в середу, 9-го листопада 1977 р.
упокоївся в Бозі, в полудне, на 85-у році життя
моя Найдорожча ДРУЖИНА

бл. п.
АННА ПРОКОПІВ
з роду ШЕВЧУК

ПОХОРОН відбудеться 12-го листопада 1976 р. з церкви св. Миколая; похована на цвинтарі св. Миколая.
Полишила в смутку дочку з зятєм, дві онуки і чотири правнуки.

Дякую всім Знайомих що відвідували Покійну і дякую сердечню Т-ву св. кирилії Ольги, що віддали пошану Покійній спільною молитвою.

Муж СТЕФАН ПРОКОПІВ

†

3 волі Всевишнього відійшов у Вічність
у Ветерсфілд, Конн., 3СА, 13-го січня 1977 р.,
по тяжкій недугі, на 62-му році життя,
мій ШВАГЕР, БРАТ, ВУЙКО

бл. п.
ПЕТРО АНДРІЙ ЛУЦИК

Перестало битися шляхетне серце щирої України.
Покійний залишив у глибокому смутку дружину Юстину,
Братів, Сестер і Матір на Україні.

Покійний був снімом українцем та належав до українських
організацій, неупинно працював, допомагаючи своїм народом,
який він так палко та безмірно любив. Хай ніколи не буде забутий
той, що віддавав свій труд народним справам, який цікавився всі-
ма справами і розумів український національний обов'язок, ко-
ли тільки зайшла якась потреба він ніколи не відмовляв своїм
помочі.

В його світлі пам'ять складає глибоке співчуття його
дружини Юстини Луцик і всієї Родини.

Хай Американська Земля Вашингтона буде легкою
Покійному.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
РУДОЛФ ФЕДОРОВИЧ з Родиною
Ріджайна, Саскачеван, Канада

Відійшов у вічність...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Бл. п. о. д-р Володимир Слюзар.

— представник Греської Церкви, член Об'єднання Православних Священників в Монтреалі і о. Іван Ткачук — теперішній голова Об'єднання, о. Федір Лєгєнюк — парох із Сейнт Кетеринс, о. Олександр Костюк — настоятель церков у Ватерфорді і Ватерлю, о. Микола Равлюк і намісник Покійного в соборі св. Софії о. Ігор Кушак, який вказав на всі добрі прикмети бл. п. о. Володимира, як свого учителя, дорадника і широкого друга.

Хоча це був робочий день Покійного супроводжав з'єднаний церковний хор із трьох парафій: св. Софії, св. Покрови — з Роземунт і св. Ріа з Ляшів, які відспівали композиції наших віртуозів: Кошиця, Бортнянського, Гайворонського, Проценка та інших.

Під час похоронних відправ почесну стійку коло домовини тримали члени ордену св. Андрія з Монтреалю й Оттави, колишні члени військових формацій, члени молодечих організацій: СУМК, Пласт, СУМ, СУК, і ТУС.

Домовину з т. н. н. останками Покійного бл. п. Володимира несли: др. — Роман Слюзар — син, Маркіян і Володимир — внуки, рідний брат Покійного — Миколай, др. Ф. Галицький — сестрині і побратими по зборі.

На цвинтарі „Монт-Рояль“ у Монтреалі останні молитовні відправи довершив владика Миколай, а сотник Богдан Панчук попросив його від воєнок і від засмученої української громади. Лемент сурмача — останнього військового салюту, жалібний спів хору „Вічна Пам'ять“ і стрілецьке прощання „Видиш брате мій“ закінчили ту сумну містерію людського трудовитимого життя.

Кілька грукот землі з рідної Зеленої Буковини змішалися із землею прибраної Батьківщини й накрили навіки тліні останки, людини-борця за кращу долю свого народу.

За старанням жіночого товариства Союзу Українок Канади, відділ Доньки України відбувся Поминальна Трапеза в церковній

Т.М.

АРЕТА СІРА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

цевого відділу УККА проф. П. Стерча.

Кульмінаційною точкою балю було, як звичайно, представлення молодих кандидаток на кралю і князів Балю Преси та їхній вибір. Молоді кандидати у числі 20, кожна із шарфами із назвою часопису чи журналу, який репрезентувала, розпочали балю дефілядою із своїми ескортами. На чолі дефіляди йшли Ляриса Крупа, як символічна представниця самвидавної підпільної української преси, Уліта Ольшанівська, буваха „Місс Союзівка“ і Місс Ессекс Кавіті, нагороджена з тим місцем в конкурсі на Місс Нью Джерсі. Дануся Шибунчак, князівна Балю Преси минулого року, та Христина Шуст, кралю Балю Преси 1976 р.

Коротко перед північною жорі, склад якого із-за захворіння та інших особистих перешкод майже в цілості був змінений, закінчили свої наради та після представлення публіці усіх кандидаток і їхніх ескортів майстрами церемонії, проголошено вислід конкурсу.

Кралю Балю Преси 77 р. обрано Арету Сіру, представницю „Українки в світі“ — першою князівною Христю Рачоку, яка репрезентувала „Літосні Бівішніни“, а другою князівною Тетяну Гузар, представницю „Шляху“. За закінчення і участь в українській журналістці відзначено Лідію Семущак — „Наше Життя“, Олю Шевчук — „Український Журналіст“ і Мотро Українську — „Юнак“.

В УКРАЇНІ СУДИТЬ СИЛА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Групи проти неї вчинено жорстокої акції: в ніч на 10 листопада 1976 року була розгромлена квартира керівника Групи Миколи Руденка... Лише підтримка світової громадськості здатна забезпечити Групу від нещадної розправи..."

2. Типові порушення Прав Людини

„3 перших років сталінської диктатури Україна стала ареною геноциду і етноциду... Український народ, котрий протягом багатьох століть не знав голоду, у 1933 році втратив понад 6 мільйонів чоловік, які загинули від голодової смерті... Якщо до цього додати мільйони розкуркулених, котрих шілими родинами вивозили до Сибіру, де вони помирали, то лише за яких три роки (1930-1933) ми налічимо не менше десяти мільйонів цілком свідомо вчинених українців. Четверта частина українського населення! А це ж буде 1937 рік, коли українських в'язнів розстрілювали сотнями тисяч. Ще буде війна з Німеччиною, котра також винищить не менше 7-8 мільйонів українських громадян. А після цієї війни почнеться інша війна: винищення Української Повстанської Армії, котра підняла зброю проти Гітлера і не складала її тоді, коли зажадав цього Сталін. Разом з повстанцями винищувалося мирне населення. Сотні тисяч підлітків, жінок та літніх людей потрапили в концтабори лише за те, що хотів із повстанців вплив у їхній хаті кухоль молока, або з'їв окраску хліба. Часом ці „повстанці“ виявлялися передоцями чекістами. Строк ув'язнення був статий: 25 років. Потім додавали іше.

Та ось молода людина починає вивчати радянське право — і несподівано для себе відкриває, що такі прагнення взагалі не можуть бути злочином: вони узаконені Радянською Конституцією... „Вихід республіки із Радянського Союзу не обов'язково пов'язаний з ослабленням Радянської влади. Навпаки, ця влада може здобути більшу підтримку серед народу, республіка залишиться радянською, але ж цілком незалежною. Отже в цьому разі жодної агітації проти Радянської влади взагалі немає...

„Довести, що молода людина, мріючи про вихід України зі складу СРСР, одночасно прагне ослабити Радянську владу, як правило, ніколи не вдається... Чи може держава вважатися цивілізованою, якщо вона, схваливши міжнародні конвенції, що гарантують найвищі людські права, для внутрішнього вжитку видає закон, котрі ці права скасовують...

„На Україні про антирадянську пропаганду взагалі не йдеться: серед представників молоді інтелігенції, що були заарештовані в шістдесяті і сімдесяті роках, ніхто не кликав до повалення Радянської влади. Більшість із цих молодих людей не мріяла навіть про конституційно безборонне відокремлення України від Росії. Йшлося про те, що надто далеко заходить русифікація, котра маскується під „інтернаціоналізм“... В'язниці й карцери, концтабори й спецпсихолікарні, суворий кагебістський нагляд та напівголодне існування — ось жорстока плата за палку віру в святість духа й букви Радянської Конституції.

Судить Сила, а не Право. І Сила кожного разу тлумачить закони так, як їй це вигідно. Антирадянським називається радянське — тобто обумовлене Договором про створення СРСР та Конституцією... (У Розділі ч. 3. під заголовком „Жорстокість вироки“ говориться про суди в Україні в останніх роках та жорстокість вироки).

В часі балю відбувся виграш картин мистців Б. Крюкова, С. Бернадина і К. Кричевської-Росандіч, а усі кандидати, і нагороджені та вирізані, одержали подарки уфундовані УНСОМ, СУК „Провидіння“ і трипільські коралі роботи мисткині Софіїки Ладі.

5-тій Балю Української Преси пройшов помімо усіх перепон, зміни дати й місця, змін в складі журі та інших проблем незвичайно успішно, доказом чого є те, що залу вчерг виповнило понад 400 осіб добірної публіки старшого і молодшого покоління, а багато зацікавлених прийшлося відмовити квитків вступу із-за браку місця.

Мало хто із цих великомучеників повернувся на батьківщину.

Якщо кинути погляд на нашу історію за останні півстоліття, стане цілком зрозуміло, чому сьогодні на вулицях українських міст не чути рідної мови...

„Національні права України у складі Союзу, внаслідок бюрократичного зруйнування принципів Декларації про створення Союзу СРСР, перестали бути суспільною реальністю... Протягом десятиліть українцями вбивали в голову, що для нього жодних національних питань не існує, що лише закляті вороги Радянської влади здатні думати про відокремлення України від Росії. Навіть сама ця думка — ба, навіть тоді, коли вона майнула ненавном! — здавалася такою страшною, що її належало негайно вигнати з голови. І не дай, Боже, поділитися нею з товаришем або навіть з братом! Страшнішого злочину не існувало за всю тисячолітню історію України...

Та ось молода людина починає вивчати радянське право — і несподівано для себе відкриває, що такі прагнення взагалі не можуть бути злочином: вони узаконені Радянською Конституцією... „Вихід республіки із Радянського Союзу не обов'язково пов'язаний з ослабленням Радянської влади. Навпаки, ця влада може здобути більшу підтримку серед народу, республіка залишиться радянською, але ж цілком незалежною. Отже в цьому разі жодної агітації проти Радянської влади взагалі немає...

„Довести, що молода людина, мріючи про вихід України зі складу СРСР, одночасно прагне ослабити Радянську владу, як правило, ніколи не вдається... Чи може держава вважатися цивілізованою, якщо вона, схваливши міжнародні конвенції, що гарантують найвищі людські права, для внутрішнього вжитку видає закон, котрі ці права скасовують...

„На Україні про антирадянську пропаганду взагалі не йдеться: серед представників молоді інтелігенції, що були заарештовані в шістдесяті і сімдесяті роках, ніхто не кликав до повалення Радянської влади. Більшість із цих молодих людей не мріяла навіть про конституційно безборонне відокремлення України від Росії. Йшлося про те, що надто далеко заходить русифікація, котра маскується під „інтернаціоналізм“... В'язниці й карцери, концтабори й спецпсихолікарні, суворий кагебістський нагляд та напівголодне існування — ось жорстока плата за палку віру в святість духа й букви Радянської Конституції.

Судить Сила, а не Право. І Сила кожного разу тлумачить закони так, як їй це вигідно. Антирадянським називається радянське — тобто обумовлене Договором про створення СРСР та Конституцією... (У Розділі ч. 3. під заголовком „Жорстокість вироки“ говориться про суди в Україні в останніх роках та жорстокість вироки).

В часі балю відбувся виграш картин мистців Б. Крюкова, С. Бернадина і К. Кричевської-Росандіч, а усі кандидати, і нагороджені та вирізані, одержали подарки уфундовані УНСОМ, СУК „Провидіння“ і трипільські коралі роботи мисткині Софіїки Ладі.

5-тій Балю Української Преси пройшов помімо усіх перепон, зміни дати й місця, змін в складі журі та інших проблем незвичайно успішно, доказом чого є те, що залу вчерг виповнило понад 400 осіб добірної публіки старшого і молодшого покоління, а багато зацікавлених прийшлося відмовити квитків вступу із-за браку місця.

„Коли готувалася Європейська Народа, серед української громадськості ходили чутки: ось незабаром буде амністія: діти, що вже стали школярами, обіймуть своїх кістлявих батьків, яких вони цілком не бачили на волі. Але ж надії виявилися марними. Хельсинські Угоди — так само, як Загальна Декларація Прав Людини — потрапили в пропаганди-

стські жорна, звідки завжди з'являлося те ж саме млино: гучні слова, що не відповідають практиці...

„Тим часом повертаються колишні політв'язні — повертаються незломлені, загартовані, сповнені рішучості продовжувати боротьбу за людські права. Досить проглянути склад нашої Групи, щоб у цьому переконатися. Це — нове, незнане людське явище, до якого органи влади не готові. Виявляється, в'язниці, табори та спецпсихолікарні не здатні бути загатами супроти правозахисного руху. Навпаки: там гартуються кадри незламних борців за свободу. А діяти так, щоб політв'язні не поверталися, органи КГБ вже не здатні.

І якщо світова громадська не послабить моральної підтримки, якщо преса та радіо західних країн приділятимуть більше уваги боротьбі за Права Людини в СРСР — найближче десятиліття стане періодом великих демократичних

перетворень в нашій країні. Від часів повалення феодалізму людина стала активним суб'єктом творення державної політики — тобто Суб'єктом Права. Це означає: якщо в країні є хоч одна особа, котра думає не так, як думає ціле суспільство, — закон мусить охороняти її переконання. Інакше Арістотелі, Коперніки, Ейнштейни, Марксові ніколи не зможуть з'явитися на світ — їх завжди кидатимуть до психолікарень та концтаборів.

Цивілізація єдина — це добре видно із Космосу. Для променя, що летить від Сонця, на земній кулі немає кордонів. Людина винавтомора із сонячного проміння — вона дитина Сонця. Хто ж має право зупиняти її думку, що лине в Безмір? Заради життя на Землі, заради наших онуків та правнуків ми кажемо: годі! І разом з нами це кажуть Декларація Прав Людини та Хельсинські Угоди, що були схвалені також радянським урядом..."

ІНСТИТУТ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В США
з метою упорядкування правової практики та уніфікації правових еміграційних видань, видає другим наслідком довідник проф. д-ра П. Ковалеву

Український ПРАВОПИС

Це підручник для учнів, студентів, учителів, журналістів, поетів, письменників, мовних коректорів і редакторів та всіх, хто користується писемною мовою.

Ціна: \$3.50 включаючи ПЕРЕСИЛКУ

96 стор., 6" x 9", крейдяний папір, чіткий друк, витривала обгортка.

Вимагайте УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОПИС в усіх книгарнях або замовляйте безпосередньо в ІЗМ, надіславши готівку, чек чи поштовою переказ (тільки в ам. долларах) на адресу:

UKRAINIAN LANGUAGE INSTITUTE
P.O. Box 54101, Linden Hill Station, New York 11354

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ
УНСОЮЗУ!

Український Народний Союз

ПРОГЛОШУЄ

ПРИДІЛ СТИПЕНДІЙ

потребуючим студентам

на академічний рік 1977-78

Стипендії будуть призначені Стипендією Комісії УНСОЮЗУ студентам визначних університетів і каледжів, які є членами УНСОЮЗУ щонайменше два роки, на основі:

1. Фінансової потреби;
2. Студійних досягнень (оцінок);
3. Активності в українському громадському, а зокрема студентському житті.

Подання про стипендії, на формулярах, що їх можна набути в Головній Канцелярії УНСОЮЗУ, слід вносити до 31-го березня 1977 року, на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

приймає негайно на різні околиці ЗСА

і Канади на дуже корисних умовах

праці

ОБЛАСНИХ ОРГАНІЗАТОРІВ

• Постійна праця. Запевнена платня. Соціальне, життєве і акцидентне забезпечення. Пенсійний фонд. Вакансії.

• Першестов мають професійні аскураційні спеціалісти. Охочих працювати для УНСОЮЗУ — перевищилимо.

• Зголошуйтеся листово або телефонічно.

Ukrainian National Association
30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303
Tel.: N.J. (201) 451-2200 — N.Y. (212) 227-5250-1

ТАРЗАН, Ч. 7700. — Фортця в загрозі

VOILA, MAJOR! OUR FLARE PICKS OUT THE ENEMY POISED TO ATTACK!

OUI, MON AMI! THEY HAVE WAITED A LONG TIME FOR THIS MOMENT!

NOW THAT WE ARE FEW IN NUMBERS, EL SHAMAL HOPES TO CONQUER POST MOMBIQUE!

BUT HE DOES NOT KNOW THAT WE DEFEND OUR HOME AND NOT A FORT!

IT MAY ALSO BECOME OUR GRAVE, SOLDAT!

— Гляди, друже майор! Наші спалахи виявляють ворога готового до атаки!

— Так, мій приятелю!

Вони чекали довгий час на цю хвилину!

— Тепер, коли нас є мало, Ель Шімал надіється

здобути пост Момбік!

— Але він не розуміє цього, що ми обороняємо наш

дуже! — Воно може також стати нашим гробом, друже!

— Воно може також стати нашим гробом, друже!

— Воно може також стати нашим гробом, друже!

— Воно може також стати нашим гробом, друже!

— Воно може також стати нашим гробом, друже!

— Воно може також стати нашим гробом, друже!

— Воно може також стати нашим гробом, друже!

— Воно може також стати нашим гробом, друже!

„СКЛЯНКА ВОДИ“
У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія, Па. — В неділю, 27-го лютого ц. р., о. год. 4-й по полудні, тут, в залі Ля Салль коледжу (20-та вулиця і Олней сьєно), Студія Мистецького Слова Лілі Крушельницької з Нью Йорку поставить прем'єру комедії „Склянка Води“, що її переклав з французького Юрій Шерех. Постава комедії — Лілі Крушельницька, музика — Ігор Сосновський, хореографія — Ольга Ковальчук-Івасівка; оформленням сцени і проектами костюмів займається Маріяка Шуст, освітленням — Юрко Гречило. Імпрузу патронує Відділ УККА; квитки вже можна замовляти в крамницях „Космос“, „Оріон“.

ЗБОРИ
ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
20 ЛЮТОГО 1977 р.

НЬЮ ЙОРК, Н. Й. Звичайні річні загальні збори 204 Відділ ім. А. Гончаренка в доміні ОУА „Самопоміч“, 98 2-га Ave. (між 5-6 вул.). На порядку нарад звіти урядників, К. Комісії, вибір управи на 1977 р. та обговорення організаційної кампанії на 1977 р. На збори запрошено представників Екзекутиви. Проститься чл. про явчальніснню участь в зборах. По закінченні нарад — перекуса. — Управа Відділу.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ
УНСОЮЗУ!

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ІЦІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Ванід
Вруку і перенесенням тлі-
них Останків з різних
країн city.

801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ІЦІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Ванід
Вруку і перенесенням тлі-
них Останків з різних
країн city.

801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ІЦІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Ванід
Вруку і перенесенням тлі-
них Останків з різних
країн city.

801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ІЦІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Ванід
Вруку і перенесенням тлі-
них Останків з різних
країн city.

801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ІЦІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Ванід
Вруку і перенесенням тлі-
них Останків з різних
країн city.

801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ІЦІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Ванід
Вруку і перенесенням тлі-
них Останків з різних
країн city.

801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ІЦІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Ванід
Вруку і перенесенням тлі-
них Останків з різних
країн city.

801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ІЦІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Ванід
Вруку і перенесенням тлі-
них Останків з різних
країн city.

801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ІЦІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Ванід
Вруку і перенесенням тлі-
них Останків з різних
країн city.

801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ІЦІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Ванід
Вруку і перенесенням тлі-
них Останків з різних
країн city.

801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ІЦІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Ванід
Вруку і перенесенням тлі-
них Останків з різних
країн city.

801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ІЦІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Ванід
Вруку і перенесенням тлі-
них Останків з різних
країн city.

801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ІЦІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Ванід
Вруку і перенесенням тлі-
них Останків з різних
країн city.

801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ІЦІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Ванід
Вруку і перенесенням тлі-
них Останків з різних
країн city.

801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ІЦІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Ванід
Вруку і перенесенням тлі-
них Останків з різних
країн city.

8